

съ единъ ржавъ, който се поддържа отчасти искусвенно, отчасти отъ водата на малки притоци, що се втичатъ въ него отъ дѣсно, мочурливия островъ Ада-Оваса, дълъгъ около 30 и широкъ отъ 3 до 4 км. Дѣсниятъ брѣгъ на Марица е по-високъ и по-сухъ, лѣвиятъ е низкъ и на повечето мѣста мочурливъ. Височинитѣ, които се спущатъ къмъ дѣсния брѣгъ на Марица господствуватъ надъ нея и надъ пѣтя край нея. Турцитѣ, за да запазятъ пѣтя за Цариградъ задържаха споредъ турско-българския договоръ отъ 1913 г. западнотракийската област между Свиленградъ (Мустафа-Паша) и р. Акче-Хисаръ-Сую, която се изтича въ Марица при с. Мандра. Тази област има срѣдна широчина 30 километра. Въ 1915 год. я получихме заедно съ долна Марица, но сега наново се тя откъсва отъ българската държава и се присъединява къмъ оная частъ отъ Западна Тракия, чиято политическа съдба ще се разрѣшава тепърва.

Долината на долна Марица въ Западна или Съглашенска Тракия се отличава съ своята добра почва и благъ климатъ.

Черничеви градини въ низкитѣ мѣста и лозя, изпѣстрени съ овощни дървета, по присойнитѣ спускове придаватъ характеристика на тукашната покрайнина. Отглеждането на копринената буба и производството на вина съставятъ главния поминѣкъ на жителитѣ отъ Марицината долина.¹⁾

¹⁾ Първо мѣсто въ това отношение заема Суфлийска околия, която имала въ 1915 година 10,817·8 декара черничеви градини и 4,266·4 декара лозя. Дадеагашката околия имала въ същата година 1,695·1 декара черничеви градини и 3,605·0 лозя. За околнитѣ Димотишка и Одринска, които прѣминаха тепърва въ есенъта на 1915 год. подъ българска власть, нѣмаме свѣдѣния, но тѣ не отстъпятъ много на южнитѣ си посестрими по производство на пашкули и вино.